

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1292/2020
28.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Деспотовић адвокат из ..., против туженог ББ из ... чији је пуномоћник Желимир Џамбић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 7510/18 од 19.11.2019. године, у седници већа одржаној 28.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 7510/18 од 19.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 7510/18 од 19.11.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 633/15 од 27.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати, и то: на име порушеног објекта са пољским вц-ом износ од 1.013.220,00 динара са законском затезном каматом од 20.10.2008. године до 24.12.2012. године према Закону о висини стопе затезне камате, а од 25.12.2012. године па до коначне исплате према Закону о затезној камати и на име посечених стабала белог бора и букве износ од 44.735,24 динара са законском затезном каматом према Закону о затезној камати почев од 25.05.2018. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 257.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 7510/18 од 19.11.2019. године, ставим првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П 633/15 од 27.09.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом нижестепени судови су одбили као неоснован тужбени захтев за накнаду материјалне штете на име порушеног објекта са пољским вц-ом и посечених стабала белог бора и букве, које радње је тужени предузео у циљу испуњења обавеза преузетих уговором о заједничкој изградњи. Ово из разлога што на страни туженог нема кривице за раскид наведеног уговора, јер је до немогућности испуњења уговора о заједничкој изградњи дошло искључивом кривицом тужиоца због чега, по оцени нижестепених судова, тужилац нема ни основа за накнаду штете у смислу одредбе члана 132. став 1. Закона о облигационим односима.

У таквом случају, Врховни касациони суд је нашао да је другостепени суд према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу у овој правној ствари, ради накнаде нематеријалне штете, поднео Основном суду Ужицу дана 15.05.2015. године. Првостепена пресуда је донета

27.09.2018. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 1.057.955,24 динара. Другостепена пресуда донета је 19.11.2019. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Туженом не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић